

Előzmény: Magyar Narancs, 2000.03.09. E.I.: Isépy Tamás irigykedik

Ölébe veszi kis huszárát

Tufo, pöcegödör, ufo, sajtószabadság, jobbveszély, Tamás, Csurka

A nyugati sajtó ma „tükör” és „hőmérő” azoknak, akiknek korábban a moszkvai sajtó volt az, míg az előbbi akkor az imperializmus szolgája volt. De hát ha ma nekik hőmérő, miért ne legyen nekünk is az? A Washington Post nyilván olyannyira hiteles hőmérője a fehér házi eseményeknek, mint annak idején a Pravda és az Izvesztija volt a Kreml-béli történeteknek.

LOVAS ISTVÁN

A Magyar Hírlap március 10-i száma a neki nyilatkozó Peter Tufo budapesti amerikai nagykövet mondanivalóját úgy foglalta össze, hogy „kritikus hangon beszélt a magyar közmédiában kialakult helyzetről”. A kérdés azonnal felmerül: vajon miért hallgatott az amerikai nagykövetség Horn négy éve alatt, amelyből három éven át a New York-i Freedom House a magyar médiát „részben szabadnak” nyilvánította, szemben a mostani „szabad” minősítésével, melyet egyébként Tufo is elismert? Például, amikor a lap szerkesztőségét szétverték, megszüntették, mint oly sok laptársát.

Hetilapunkat – ellentétben a Várkonyi-Avar-féle moszkovita totalitáriánus rendszer apparatusik újságíróival, akik 1990 óta washingtoni pótparancsikokként írnak a Szabadság téri csillagos-sávós épület legnagyobb örömére – igazán nem lehet Tufo-ellenességgel vagy fekete-fehér szemlélettel vádolni. Sőt. Több alkalommal írtunk pozitívan Tufo nagykövetről, mint aki elődjével, Blinkennel szemben, politikai egyensúlyra törekszik. Mostani nyilatkozata mindezt kétséggé teszi. És ez idézi fel bennünk a Washington Post – főtükör és főhőmérő – 1997. július 8-i számát, amelyet másnap – mondani sem kell, egyetlen magyarországi napilapként – az Új Magyarország Vershbow túl jó Magyarországnak? címen közölt annak kapcsán, hogy kiderült, az amerikai fővárosban úgy döntöttek, Amerikát mégsem a Tufonál nagyobb súlyú képviselő karrierdiplomata, az akkor 45 éves Alexander („Sandy”) R. Vershbow képviseli, hanem Tufo. Vershbowt, mint akkor eldöntötték Washingtonban, mégis fontosabb posztra küldték: Brüsszelbe. Idézzük tehát, miként számolt be az Új Magyarország akkor a fejleményekről:

Az amerikai külügyminisztérium azonban, meglepetésre, hirtelen megváltoztatta szándékát és, akárcsak Blinken esetében, olyan pénzembert jelölt ki a budapesti posztra, akinek – mint oly sok itteni elődjének – legnagyobb vonzereje az, hogy mekkora összeggel támogatta az elnöki választási kampányt. A döntés szerint Vershbow Budapest helyett Brüsszelbe megy, hogy a NATO-t képviselje, míg a New York-i ügyvédi és beruházási ügyekre szakosodott bankár, Peter Tufo lesz a budapesti nagykövet.

A döntés a liberális Washington Postnak sem nyerte el igazán tetszését, amely július 4-i számában arról tudósít, hogy magában az amerikai külügyminisztériumban is furcsállják a döntést. Sőt, írja a lap, Tufo, noha a szenátus külügyi kapcsolatokért felelős bizottsága még meg sem indította a kinevezéssel kapcsolatos eljárását, máris Budapestre küldte feleségét, a regényíró Francesca Stanfillt, hogy körülnézzen a lakás- és iskolafronton. Amellett, írja a fővárosi lap, hogy Tufo ezzel a külügyi etikett szabályait sértette meg, nem szép dolog fintorogni. Ha Tufónak nem tetszik Budapest, csak szóljon, hiszen nagyon sok jelentkező van, aki örömmel jönne egy leendő NATO-tag szép fővárosába.

Az amerikai külügyminisztérium egy magát megnevezni nem kívánó diplomata lapunknak elmondta, hogy Tufóval Budapest egy „második Blinkent” kap, tette hozzá az Új Magyarországnak.

Mint a napokban kiderült, Tufo nem csak az etikett megsértésére képes. Az amerikai külügyminisztérium viszont arra nem, hogy utasítsa bukaresti nagykövetét, szóljon néhány tufói feddő szót, amiért Európa pöcegödörében környezetvédelem egyszerűen nem létezik.

Már egy hete csak a mamára, Pető Iván édesanyjára gondolok. A szélben ringó lanovkák csikorgása alatt ölébe

veszi kis huszárát, s homlokon csókolva, szép jövőt jósol neki. Vagyis minden mocskos szadeszesnek van anyja, aki természetes módon szereti méhének rothadt gyümölcsét. S a kicsi gombóc kida-gad a fazékból, pártvezér vagy katona lesz. Vajon értelmetlen gondolati kísérlet-e a szeretet után kutatni olyanokban, akiknek lelke gyűlölettel habzik?

És mit mondana bauertamás? Ezt a nevet nem egy ember, hanem egy fajta megjelölésére használom, amely állatrendszertani értelemben – de csakis így – gerinces, és amelyet homo eszdéesziensisnek neveznék el, ha nem tartanék attól, hogy ezt nem mindenki érti.

Mielőtt a MÚOSZ Etikai Bizottsága, a Nyugat valamennyi hőmérője és tükre, a honi balliberális média hetilapunkat a gyűlölet propagátorának és a kódolt antiszemitizmus locusának nevezné, egy gyors magyarázat. A fenti két bekezdés egyike a Soros Alapítvány és a Jankovics-féle Nemzeti Kulturális Alap-program támogatásában megjelenő Élet és Irodalom c. hetilap március 10-i számában jelent meg Mocskos fasiszták és a szerelem címmel, azzal a különbséggel, hogy ott „Pető Iván” helyett „Jörg Haider”, a „szadeszes” helyett pedig „fasiszta” áll. A második bekezdés pedig Eörsi István terjedelmes írásából való, mely a Soros Alapítvány támogatásában megjelenő Mancs c. hetilap március 9-i számában jelent meg úgy, hogy a „bauertamás” helyett ott „sasváriszilárd” és a „homo eszdéesziensisnek” helyett „homo fidesziensis” állt. A többi stimmel.

Az amerikai nagykövetség mellett működő USIA (United States Information Agency) 1990 óta csak és kizárólag – ezt is fontos tudni – a fenti idézeteket megjelentető újságokat és ebbe az eszmekörbe tartozó újságírókat támogatta. Ahogyan Blinken alatt ennek a sajtópolitikának végrehajtó karja a hetilapunk olvasói előtt nagyon ismert Susan Elbow volt, ma, Tufo idején, Elbow méltó utódja, Ed Kemp sajtóattasé.

Most pedig vizsgáljuk meg Pető Iván úr ávos pedigréjét a legmegfelelőbb

Függetlenek

Dippold Pál

A faluban, ahol élek, egyre több független értelmiségi észlelhető. Jönnek

a nagy autóikkal, frissen fodrászolja, bőrkabátokban, finom bőr tornacipőkben, házat keresnek, telket, megunták a város zaját, csendre vágnak, a romtemplom alatti utcáskákban kezdik a sétát, gyönyörű, tipegnek el az apró telkek apró házai előtt, benéznek Kalmár Pál nemzeti érzelmű iparművész kertjébe, aztán gyorsan elkapják fejüket, mert Kalmár Pál Skodáján még ott az a régi zöld-fehér MDF-matrica, sok ez így: templom, MDF, a független értelmiségiek egy utcával lejjebb rácsodálkoznak Széles Péter házára, a hatalmas épület homlokán ott a Rolling Stones-féle kinyújtott nyelv gipszből, Széles Péter épületszobrász, restaurátor és próbababa-készítő, a független értelmiségiek csivitelésére kinéz az ablakon, azok nem tudják, a Rolling-nyelv tulajdonosa életveszélyesen tud beszélni, Zuglóban nőtt fel, szavai szétgéppuskázzák azt, aki nem tetszik neki, ha lehet szavakkal gyilkolni, Széles Péter nagymestere ennek, a független értelmiségiek csoportja már ott ájuldozik a Rolling-gipsznyelv alatt, hazai pályán érzik magukat, ó, multikultúra, múlt és jövő egybeépítve, az ódon falakon ott a jelen csókja, na mi van, faszfejek, lép ki kékre mázolt ajtaja mögül Széles Péter, mit akartok, ki hívott ide titeket? Csak így nézelődünk, bontakozik ki a független értelmiségiek csoportjából a legfüggetlenebb értelmiségi, szóval, te vagy a szóvivő, húzza rókamosolyra száját Széles Péter, tulajdonképpen, valójában azt gondolom, bizonyos tekintetben, lényegében így is fogalmazhatunk, húzogatja szakállát a szóvivő, mondja, kedves Rolling Stones úr, lép még közelebb a házigazdához, mondja, vannak ebben a faluban független értelmiségiek? Széles Péter nem lepődik meg, ő soha semmin nem döbben meg, szemét álcódálkozással forgatja, dülleszti, szája már fülig ér, független értelmiségiek, nocsak, kedves hölgyeim és uraim, az nagyon bebaszna, ha itt ilyenek lennének. Bizonyára hallottak már a nagy francia forradalomról meg a nagy októberi szocialista forradalomról, meg az összes többi rohadt forradalomról, ahol a független értelmiségiekből függő értelmiségiek lettek előbb-utóbb, felakasztották őket, ha feleannyira pófátlanok voltak, mint maguk itt most, húzzanak ki a kertemből, mert lövök.

Kik voltak nálad, érdeklődött este Kalmár Pál a Rolling-nyelv alatt, a szokásos faszfejek, válaszolta Széles Péter, ezért aztán másnap reggelig bort ittak és Mick Jagger szerzeményeit ordították.

Ben a genealógia (nemzedékrend) tudományának segítségével. Egyértelműen látható, hogy a betegség kétszeres adagját örökölte. Mindkét szülője szenvedélyes ÁVH-s volt.

A fenti passzus is idézet. Mégpedig egy igen tekintélyes hőmérőből és tükörből, a független brit Independent c. napilap február 5-i számából. Csupán a Pető Iván helyett Jörg Haider, az „ávós” helyett „náci” és az „ÁVH-s” helyett nemzetiszocialista áll Imre Karacs cikkében.

Nálunk hosszú éveken át támadták az „Apák és fiúk” pamfletelméletét. Vagyis azt, hogy egy adott családban szocializálódott gyermeket bármilyen módon is megbélyegezhet a szülői környezet. A vehemens támadás természetesen bal-liberális lapokban volt olvasható, amikor eszdeemes alapító gyermekekről volt szó és ávós szüleikről. Az érvelést sokan a jobboldalon is átvették, hiszen – adtak igazat az érvek – a gyermek nem tehet arról, honnan jön.

Imre Karacs cikke azonban visszamenőleg és előre, egyszer és mindenkorra mindenkit felment, aki az SZDSZ alapítóit szülein keresztül támadja. Mást sem kell tennie, mint az Independent című hőmérőre és tükörré hivatkozni. Ugyanis a liberális filozófia alapja az emberi egyenlőség. Fajra, bőrszínre vagy politikai meggyőződésre való tekintet nélkül. Hívják Haidernek vagy Petőnek.

Hetilapunk néhány hete kimerítően idézte a nyugati világ vezető „orgánumainak” véleményét az EU Bécs elleni fellépéséről. Érdekes, hogy a legnagyobb súlyú liberális lapokban megjelenő vélemények szinte teljesen egyöntetűen elítélték Brüsszelt, és csaknem egyöntetűen állították, a szankciók értelmetlenek, sőt az EU Haiderék malára hajtja a vizet. A vezető konzervatív véleményekről már ne is beszéljünk. Itt csupán egy-két hasonló liberális vélemény volt olvasható (ismét nem azoktól, akik korábban Moszkva lépéseire mondtak áment), elsősorban a brüsszeli és washingtoni bürokráciának nálunk lelkesen tapsolóktól üdítően elütő Seres László.

Egyébként az itthoni balliberális asztalra a legkínosabb helyről került a legnehezebb csizma. A *New York Review of Books* c. liberális zászlóshajó, melynek a világ liberális közvéleményére talán a legnagyobb hatása van, március 23-i (előre keltezett) számában Mese a bécsi erdőből címen jelent meg a mindig vilá-

gos eszű New York-i történész, Tony Judt hosszú elemzése, mely lényegében az eddigi „i”-kre teszi fel az összes létező pontot és szögezi le: az EU kolosszális hibát követett el az Ausztria elleni lépésekkel.

Európában eddig Ausztria és Svájc (Blocher győztes Néppártja) lett a radikális jobboldalé. De Belgiumban készülődik a Haidert baloldali liberálisnak tekintő flandriai *Vlaams Block* (a Flamand Tömörülés). Dániában a *Dán Néppárt*, melynek vezetője, Pia Kjarsgaard aszszony szerint a menekülteket haza kell küldeni, az Európai Parlamentet be kell zárni, a zsidó és muzulmán rituális vágást törvényen kívül kell helyezni. Norvégiában a *Carl Hagen* vezette *Haladás Pártja* a két évvel ezelőtt tartott választások óta már az ország második legerősebb politikai ereje. Olaszországban a *Gianfranco Fini* által vezetett *Alleanza Nazionale*-nek (Nemzeti Szövetség) mintegy 13-14 százalékos támogatottsága van. És akkor még nem is beszélünk a bolgár *Nemzetiszocialista Párt*ról, a lett *Mennydörgő Keresztes Párt*ról, a szlovén és szlovák *Nemzeti Párt*ról, a litván *Acélfarkasok Pártj*áról, a lengyel *Nyugati Unió*ról, a cseh *Köztársasági Párt*ról, a román *Vatra Romanescă*ról, a lengyel nyilaskeresztesekről, mely pártok közül soknak egymáshoz csak a liberális lapokban van közük, miközben, a valóságban fényekkel állnak távolabb egymástól, mint az SZDSZ a vele március 14-én a sajtószabadságért tüntető magyar sztálinistáktól, *Thürmer Gyula* MSZMP-jétől. (Összenő, ami összehozható.)

Ha az EU-szankciók hatására e pártok közül egynemely támogatottsága növekedik, miután a választók azt tapasztalják, a demokratikus választásokat a baloldal befolyásolni igyekszik, míg a jobboldal, sőt még a legszélső jobb is a törvények és a rend legszigorúbb megtartását követeli, az EU-szankciókat követelőknél egyre nehezebb dolguk lesz. Eljöhét egy olyan idő, amikor a bojkottálók kevesebben lesznek a bojkottáltaknál. Ami netán az EU szétesését is eredményezheti.

A nyálunk csorog, miként használja ki az általa teremtett kuratóriumi helyzetet a mai ellenzék egy olyan médiapozícióban, amikor csaknem minden az övé. És, végre, megszólalt sajtóügynök az MDF-es *Csapody Miklós*. Igaz, néhány év késéssel. Csapody most a Ma-

gyar Nemzetet kívánja megmenteni jelenlegi állapotában, ahogyan, mint mondta, napi 1,8 millió forintot veszít. Igazán kár, hogy Csapody hallgatott Horn idején a sajtóról (amikor a kisgazda Horváth Béla volt talán az egyedüli ellenzéki politikus, aki a jobboldali sajtó védelmére kelt a parlamentben – ha a jegyzőkönyveknek hinni lehet). Amikor az állami hirdetéseket csak a balliberális lapok kapták. Amikor az *Új Magyarország* dokumentumot hozott nyilvánosságra, miként avatkozik be Magyar Bálint kulturális miniszter a legdurvábban az MTV-be (a Váradi Júlia-ügy). Amikor gazdasági manőverekkel és az MTI-csap elzárásával szüntették meg lapokat. Amikor e lap szerkesztőségét verték szét vasdoronggal. Amikor most védett kedvence hemzsegett az olyan újságíróktól, mint Avar, Boros, Javornitzky, Lambert és társai. Hogy jó-e az összevonás, az jogos kérdés, de hogy a Postabank ne adja át esetleg 2002-ben a Magyar Nemzetet a váltótnak, egy Princz II-nek, talán nem árt. Igaz, akkor Csapody nyilván nem tiltakozna.

A Magyar Rádió szerint – melynek szerkesztői néhány kivétellel még a legrosszabb indulattal sem nevezhetők eszdeész-elleneseknek – mintegy ezeröttszáz résztvevőt számoltak össze azon a tüntetésen, amelyre a szocialista *Vitányi Iván*, mint elmondta a brit *Financial Times*-nak, legalább tízezer embert várt. Ez azt jelentette, hogy a „kétezer szervezet” – a leggusztustalanabb sztálinista szélsőbaltól az szdsz-en át (ha „sasváriszilárd”, akkor kisbetűvel az szdsz) az instant reformon átesett exkommunistákig – fejenként 0,75 küldötettel képviseltette magát. Tamás Gáspár sok érdekes dolgot mondott el ez alkalomból. Például, hogy ők védelmezték a jobboldali sajtót Horn idején. Véletlenül, ha emlékeztünk nem csal, pontosan ő volt, aki fel akarta borogtatni azokat a standokat, amelyekben hitelapunk is kapható. Tamás a Nap-keltében bírálta a Magyar Rádiót, amely nem megfelelően tudósított tüntetésükről. Akkor mit szóljon Csurka, akinek március 15-i legalább nyolcvanezres nagygyűléséről másodpercben mérve kevesebb hírt adott a Bródy Sándor utca? Liberális felfogás szerint a piac szent. Csurka, e kritériumokkal mérve, 53,3-szer jobb Tamáséknál. És, **cörsiistváni** értelemben: fajtájuknál is. Vagy ilyenkor, hirtelen, nem számít a nézettség? ■

Nemzedéki ellentét

Minden másképpen van. A barnából vörösbé váltott propaganda és hazudozás hordaléka mint a folyók belőlük a múlt téveszmérendszeré, hazudnak, mint a ciános Tisza-vízfolyás, egyetemi katedrákon éppen úgy, mint parlamenti szószéken vagy akadémikusi státusban. Tíz évvel a kommunizmus csúfos bukása után nyögdelik a kiürült politikai jelszóbunkókat, fasisztáznak, antiszemitaznak, nacionalistáznak, éppen hogy csak nem külöknak vagy osztályellenesgeznek.

Szalay Károly

Az elmúlt negyven évtől nem tudunk szabadulni. Zörgő csontú ideológiai kísértetek kószálnak az utcákon Georg Grosz-karikatúráként, sápióznak, csattogatják álkapcsaik a médiában, és folyik belőlük a múlt téveszmérendszeré, hazudnak, mint a ciános Tisza-vízfolyás, egyetemi katedrákon éppen úgy, mint parlamenti szószéken vagy akadémikusi státusban. Tíz évvel a kommunizmus csúfos bukása után nyögdelik a kiürült politikai jelszóbunkókat, fasisztáznak, antiszemitaznak, nacionalistáznak, éppen hogy csak nem külöknak vagy osztályellenesgeznek.

Ebben a ragacsos házugságmasszában gerjesztik a nemzedéki ellentétet. Ami alkalmas a közvélemény félrevezetésére, arra, hogy ne ott keressük a sunyi tolvajt, ahol van a valóságban. Homogénnek hazudott fiataltságot állítanak szembe a homogénnek hazudott idősekkel. Holott az én, a mi pufajkás, verőlegény generációnk és mi köztünk kibékíthetetlenek az ellentétek, a fiatalok között pedig megtaláljuk a velünk hasonló gondolkodású réteget. Még a balra félrekapott koponyájú fiatal is közelebb áll hozzánk, mint a velünk egyívású álliberális vagy álbalos, magát szocdemnek hazudott vének serege. Annak ellenére állnak hozzánk közelebb a fiatalok, hogy másként gondolkodnak, más zenét hallgatnak, s az ízlésük is más. Mert a legfontosabb kérdésekben, a társadalom, az ország sorsának megítélésében azonosak a nézeteink.

Áldom a sorsot, hogy taníthatok főiskolán, mert a mai fiatalok olyan értékes rétegét ismerhetem meg, amely ismeretség reményt kelt bennem az ország jövőjéről. Ostoba vén majom, aki kitálta, hogy a bevándorlás oldja meg a népességgondokat. A népesedés csökkentésének a megállítása kizárólag a mai fiataloktól függ. Nem csak fiziológiai okokból. És most térek rá mondanom lényegére.

A mai húszas-harmincas éveiben járó fiatal generáció minden híresztelés és félrenevelés ellenére többségében értékes és rokonszenves. Nem akarok százalékot

„Új Bábelt élünk, a fogalmak pokoli zűrzavarát. Gyalázatos hazugok megromították a szavak becsületét”
Karinthy Frigyes

mondani, de a fiatal generáció négy részre tagolódik. Van egy lumpenizálódott, képzetlen, lusta, kilátástalan jövőt maga előtt görgető réteg, amely részben a saját hibájából, részben környe-

zete miatt selejtté romlott. Van egy másik réteg, tehetséges, szorgalmas, cselekvőképes, fürge. Ez a réteg túlnyomórészt a gazdasági szférában helyezkedik el, ezt menedzsmentnek nevezném. Sok közöttük huszonéves létére a sikeres vállalkozó, igazgató. E réteg közelében helyezkedik el az akarnokok, a gátlástalan törtető, a parafadugó-emberek rétege, akik karrieristák. Van azonban egy rokonszenves, tiszta tekintetű, a jó szóra hajló, nyílt eszű és egészséges gondolkodású vaskos réteg, amely – a fürge-sikeres menedzserekkel együtt alkotja a nemzet jövőjét. Az általam értékelt vállalkozó szelleműek és e réteg között az a különbség, hogy ama társaság helyzetbe tudja hozni önmagát, ez a vaskos és hangsúlyozom, értékes réteg, nem. Az államnak tehát az a föladata, hogy ezeket a talentumos, erkölcsös és tiszta embereket hozza helyzetbe, mert ezen múlik az ország jövője. Mindennap találkozom ezekkel az értékes réteget képviselő fiatalokkal. Föliüdítő aurájuk van. Nem cinikusak, nem pesszimisták, bajuk talán, hogy naivak és a fellegekben járnak. Ha csak tehetem, kegyetlenül nyitogatom a szemüket. És azt tapasztalom, hogy oda-vissza nincs közöttünk nemzedéki ellentét. Eszméink hasonlóak. Él bennük a vágy, hogy birtokolják az igazságot. De nincsenek értékeik tudatában. Mintha az önbizalom, a jogos magabiztosság csak ama ugyancsak rokonszenves menedzser rétegbe szorult volna. Nem győzöm serkenteni bennük az önbizalmat, korlátozni a túlzott szerénységet. És bevallom, jutasi örmesterként hajszolom őket a minél nagyobb tudás megszerzésére. Ha ez a kormány tényleg a magyar jövő kormánya, és a fiataloké, mindent el kell követnie ezen értékes jövőt hordozó réteg fölemeléséért. Pontosabban: a lehetőség megteremtéséért a számukra. Kimondom: ne csak azokat pátyolgassák, akik a társadalom koloncai. Minden segítséget adjanak meg az értékes, de talán saját értékével tisztában nem lévő, a jövő zálogát képviselő fiataloknak. ■

publikantika.